

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Είναι περιττό να πούμε πως το θέατρο είναι το πιο άμεσο και το πιο αποτελεσματικό μέσο επικοινωνίας με το παιδί και πως η ευθύνη αυτών που καταπιάνονται με το είδος ρεφέρεται σαν σπαθί πάνω από το κεφάλι τους. Τήν τολμηρή αυτή απόφαση τήν πήρα όταν παρακολούθησα τήν πρωτοχρονιάτικη θεατρική παράσταση σε κάποιο δημοτικό σχολείο. Ήταν ένα έργο κακόγουστο, φτωχό από πλευράς φαντασίας και με μηνύματα λανθασμένα και βλαβερά. Η φράση του διευθυντή του ^{σχολείου} ~~σχολείου~~ αυτού "το λάθος είναι δικό σας, των συγγραφέων της Κύπρου που δεν μας δίνετε έργα" στην σχετική παρατήρηση μου, ήταν σαν ράπισμα. Ναι, έμεις, οι συγγραφείς της Κύπρου έχουμε καθήκον να γράφουμε έργα για τα παιδιά.

Το θεατρικό έργο "Τά δυο αδέρφια και το Μαύρο Ποτάμι" είναι διασκευή του ^{ομώνυμου} παραμυθιού που γράφτηκε σχεδόν ταυτόχρονα, το 1979, και τιμήθηκε με το Κρατικό βραβείο

Ο κεντρικό ήρωας Χίπ-χόπ (ή Χόπχόπ), η αδελφή του Ντορεμί και η παρέα τους είναι γνωστοί στα παιδιά της Κύπρου και της Ελλάδας από τις αντίστοιχες ραδιοφωνικές εκπομπές που έγραφα για χρόνια στο ΡΙΚ και στην ΕΡΤ με τον τίτλο "Οι περιπέτειες του Χόπχόπ". Οι εκπομπές αυτές κάλυψαν ένα μεγάλο φάσμα θεμάτων από τήν πραγματικότητα και τή φαντασία του παιδιού και είχαν κυρίως μορφωτικό και ψυχαγωγικό χαρακτήρα. Αργότερα έπιλογή αυτών των εκπομπών από τήν ~~ΡΚΚ~~ ελληνίστρια Σάμπο Βαγγελιώ ~~η~~ και διασκευή τους βγήκε σε βιβλίο στην Ουγγαρία με τον τίτλο "Οι περιπέτειες του Χίπ-χόπ".

Ο μικρός σκανδαλιάρης ήρωας, που με τή βοήθεια της μαγεμένης του φλογέρας μπορούσε να γίνει όσο θάθελε μικρός για να κάνει τα κατορθώματά του, δεν ήταν δυνατό να μείνει άμετοχος στο πρόσφατο δράμα της Κύπρου, όπως άλλωστε δεν έμειναν άμετοχα και τα χιλιάδες κυπρίοι. Από τήν άλλη μεριά, στο μιλό του παιδιού δεν μπορούν να χωρέσουν άφηρημένες έννοιες όπως "πραξικόπημα", "είσβολή", "διχοτόμηση", "ενιαίο κράτος", "έπαναπροσέγγιση", "δημοκρατία", "δικτατορία", και τόσες άλλες που είσχωρησαν στο καθημερινό μας λεξιλόγιο.

Γι' αυτό έπρεπε να βρεθεί μιá φόρμουλα που να βοηθήσει τα παιδιά να ακούσουν τήν αλήθεια στη γλώσσα που καταλαβαίνουν, σε μιá γλώσσα που να μην τα κουράσει, να τα ψυχαγωγήσει αλλά και να τα προβληματίσει. Στη γλώσσα του παραμυθιού. Φυσικά άλλοιωτικό είναι να τα λέει όλα αυτά κανείς στο χαρτί κι' άλλοιωτικό να βγαίνουν από ζωντανούς χαρακτήρες από πάνω στη σκηνή, να μην ήχουν φεύτικα και βέβαιασμένα και προπαντός να μην ήχουν σαν κήρυγμα.

Χάρη στη μαστορική απόδοση του έργου από όλους τους παράγοντες (σκηνοθεσία, σκηνογραφία, μουσική, ήθοποιία) νομίζω πως το έργο θα μπορέσει

νά δώσει στόθε μικρούς θεατεῖς μιὰ εἰκόνα τῆς συμφορᾶς ποῦ μάς βρῆκε ἀλλά καί
τό αἰσιόδοξο μήνυμα πώς δέν ἔχουν χαθεῖ ὅλα καί πώς γι' αὐτά, γιά τοῦς
μελλοντικούς κατοίκους τοῦ ὠραίου καί λατρεμένου αὐτοῦς τόπου, τῆς "Συπρήλιας"
ἀξίζει νά γίνουν ὅλες οἱ προσπάθειες κι' ὅλες οἱ θυσίες.

Τελειώνοντας θά ἤθελα νά ἐκφράσω θερμέστου εὐχαριστίες σέ κάθε
ένα ποῦ συνέβαλε στό ν' ἀνεβαστεῖ αὐτό τό ἔργο καί στό νά " πάρει σάρκα καί
ὄστά".

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ
24/xx 9/1/81